

Codul civil

Codul de procedură civilă

- ◆ Legea de aplicare ◆ Reglementări anterioare
- ◆ Legislație conexă ◆ Decizii ale Curții Constituționale
- ◆ Recursuri în interesul legii ◆ Hotărâri prealabile ◆ Index

Ediția a 7-a actualizată la 6 ianuarie 2020 și îngrijită de:

judecător dr. **Evelina Oprina**

avocat dr. **Radu Rizoiu**

Editura Rosetti International
București, 2020

SUMAR

NOUL COD CIVIL

Legea nr. 287/2009 privind Codul civil	17
Index	373

Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil (extras)	400
--	-----

NOUL COD DE PROCEDURĂ CIVILĂ

Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă	429
Index	677

Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (extras)	694
--	-----

Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (extras)	698
--	-----

O.U.G. nr. 95/2016 pentru prorogarea unor termene, precum și pentru instituirea unor măsuri necesare pregătirii punerii în aplicare a unor dispoziții din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (extras)	703
---	-----

Dispoziții tranzitorii cuprinse în actele de modificare a Codului de procedură civilă	704
---	-----

Legea nr. 287/2009 privind Codul civil^[1]

(Republicată în M. Of. nr. 505 din 15 iulie 2011)

^[1] Legea nr. 287/2009 a fost publicată în M.Of. nr. 511 din 24 iulie 2009, a fost modificată prin Legea nr. 71/2011 și rectificată în M.Of. nr. 427 din 17 iunie 2011 și în M.Of. nr. 489 din 8 iulie 2011, republicată în M. Of. nr. 505 din 15 iulie 2011 în temeiul art. 218 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil; rectificată în M. Of. nr. 246 din 29 aprilie 2013.

După republicare, Legea nr. 287/2009 privind Codul civil a fost modificată prin:

– **Legea nr. 60/2012** privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2011 pentru reglementarea unor măsuri necesare intrării în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil (M. Of. nr. 255 din 17 aprilie 2012), rectificată în M. Of. nr. 246 din 29 aprilie 2013;

– **Legea nr. 138/2014** pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative conexe (M. Of. nr. 753 din 16 octombrie 2014);

– **O.U.G. nr. 1/2016** pentru modificarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și a unor acte normative conexe (M. Of. nr. 85 din 4 februarie 2016);

– **Legea nr. 17/2017** privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2016 pentru modificarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și a unor acte normative conexe (M. Of. nr. 196 din 21 martie 2017);

– **Decizia Curții Constituționale nr. 534/2018**, publicată în M. Of. nr. 842 din 3 octombrie 2018. (A se vea decizia în extras la art. 277.)

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. Izvoarele dreptului civil. (1) Sunt izvoare ale dreptului civil legea, uzanțele și principiile generale ale dreptului.

(2) În cazurile neprevăzute de lege se aplică uzanțele, iar în lipsa acestora, dispozițiile legale privitoare la situații asemănătoare, iar când nu există asemenea dispoziții, principiile generale ale dreptului.

(3) În materiile reglementate prin lege, uzanțele se aplică numai în măsura în care legea trimită în mod expres la acestea.

(4) Numai uzanțele conforme ordinii publice și bunelor moravuri sunt recunoscute ca izvoare de drept.

(5) Partea interesată trebuie să facă dovada existenței și a conținutului uzanțelor. Uzanțele publicate în culegeri elaborate de către entitățile sau organismele autorizate în domeniul se prezumă că există, până la proba contrară.

(6) În sensul prezentului cod, prin **uzanțe** se înțelege obiceiul (cutuma) și uzuurile profesionale.

Legislație conexă: art. 255 alin. (3) CPC.

Art. 2. Obiectul și conținutul Codului civil.

(1) Dispozițiile prezentului cod reglementează raporturile patrimoniale și nepatrimoniale dintre persoane, ca subiecte de drept civil.

(2) Prezentul cod este alcătuit dintr-un ansamblu de reguli care constituie dreptul comun pentru toate domeniile la care se referă litera sau spiritul dispozițiilor sale.

Legislație conexă: art. 291 din LS.

Art. 3. Aplicarea generală a Codului civil.

(1) Dispozițiile prezentului cod se aplică și raporturilor dintre profesioniști, precum și raporturilor dintre aceștia și orice alte subiecte de drept civil.

(2) Sunt considerați profesioniști toți cei care exploatează o întreprindere.

(3) Constitue exploatarea unei întreprinderi exercitarea sistematică, de către una sau mai multe persoane, a unei activități organizate ce constă în producerea, administrarea ori

înstrăinarea de bunuri sau în prestarea de servicii, indiferent dacă are sau nu un scop lucrativ.

► **Legea de aplicare:** Art. 8. (1) Noțiunea „profesionist” prevăzută la art. 3 din Codul civil include categoriile de comerciant, întreprinzător, operator economic, precum și orice alte persoane autorizate să desfășoare activități economice sau profesionale, astfel cum aceste noțiuni sunt prevăzute de lege, la data intrării în vigoare a Codului civil.

(2) În toate actele normative în vigoare, expresiile „acte de comerț”, respectiv „fapte de comerț” se înțelesc cu expresia „activități de producție, comerț sau prestări de servicii”.

Art. 4. Aplicarea prioritără a tratatelor internaționale privind drepturile omului. (1) În materiile reglementate de prezentul cod, dispozițiile privind drepturile și libertățile persoanelor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Constituția, Declarația Universală a Drepturilor Omului, pactele și celelalte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și prezentul cod, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care prezentul cod conține dispoziții mai favorabile.

Legislație conexă: ♦ art. 20 C. Rom.; ♦ art. 3 CPC.

Art. 5. Aplicarea prioritără a dreptului Uniunii Europene. În materiile reglementate de prezentul cod, normele dreptului Uniunii Europene se aplică în mod priorită, indiferent de calitatea sau statutul părților.

Legislație conexă: ♦ art. 148 C. Rom.; ♦ art. 4 CPC.

CAPITOLUL II Aplicarea legii civile

Art. 6. Aplicarea în timp a legii civile.

(1) Legea civilă este aplicabilă cât timp este în vigoare. Aceasta nu are putere retroactivă.

(2) Actele și faptele juridice încheiate ori, după caz, săvârșite sau produse înainte de intrarea în vigoare a legii noi nu pot genera alte efecte juridice decât cele prevăzute de legea în vigoare la data încheierii sau, după caz, a săvârșirii ori producerii lor.

^[1] Dispozițiile de punere în aplicare a titlului preliminar sunt cuprinse în art. 8 și art. 8¹ din L. nr. 71/2011.

(3) Actele juridice nule, anulabile sau afectate de alte cauze de neficacitate la data intrării în vigoare a legii noi sunt supuse dispozițiilor legii vechi, neputând fi considerate valabile ori, după caz, eficace potrivit dispozițiilor legii noi.

(4) Prescripțiile, decăderile și uzucapiunile începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi sunt în întregime supuse dispozițiilor legale care le-au instituit.

(5) Dispozițiile legii noi se aplică tuturor actelor și faptelor încheiate sau, după caz, produse ori săvârșite după intrarea sa în vigoare, precum și situațiilor juridice născute după intrarea sa în vigoare.

(6) Dispozițiile legii noi sunt de asemenea aplicabile și efectelor viitoare ale situațiilor juridice născute anterior intrării în vigoare a acestuia, derivate din starea și capacitatea persoanelor, din căsătorie, filiație, adoptie și obligația legală de întreținere, din raporturile de proprietate, inclusiv regimul general al bunurilor, și din raporturile de vecinătate, dacă aceste situații juridice subzistă după intrarea în vigoare a legii noi. [Regl. ant.: C. civ. 1864 – art. 1]

► **Legea de aplicare:** Art. 5. (1) Dispozițiile Codului civil se aplică tuturor actelor și faptelor încheiate sau, după caz, produse ori săvârșite după intrarea sa în vigoare, precum și situațiilor juridice născute după intrarea sa în vigoare.

(2) Dispozițiile Codului civil sunt aplicabile și efectelor viitoare ale situațiilor juridice născute anterior intrării în vigoare a acestuia, derivate din starea și capacitatea persoanelor, din căsătorie, filiație, adoptie și obligația legală de întreținere, din raporturile de proprietate, inclusiv regimul general al bunurilor, și din raporturile de vecinătate, dacă aceste situații juridice subzistă după intrarea în vigoare a Codului civil.

Legislație conexă: ♦ art.15 alin. (2) C. Rom. în sensul că legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile; ♦ art.1.049-1.052 CPC referitor la reglementarea procedurii privitoare la înscrisarea drepturilor dobândite în temeiul uzucapiunii.

Recurs în interesul legii. Prin dec. nr. 1/2014, M. Of. nr. 283 din 17 aprilie 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii a admis recursurile în interesul legii declarate de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și de Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța și a stabilit că:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.5, art.201, art.223 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr.287/2009 privind Codul Civil și ale art.6 alin.(4), art.2512, art.2513 din

Legea nr. 287/2009 privind Codul Civil, stabilește că prescripțiile extințive începute anterior datei de 1 octombrie 2011, împlinite ori neîmplinite la aceeași dată, rămân supuse dispozițiilor art.18 din D. nr. 167/1958 privitor la prescripția extințivă, repubblicat, astfel încât atât instanțele de judecată, din oficiu, cât și părțile interesate pot invoca exceptia prescripției extințive, indiferent de stadiul procesual, chiar în litigii începute după 1 octombrie 2011.

Art. 7. Teritorialitatea legii civile. (1) Actele normative adoptate de autoritățile și instituțiile publice centrale se aplică pe întreg teritoriul țării, afară de cazul în care se prevede altfel.

(2) Actele normative adoptate, în condițiile legii, de autoritățile și instituțiile administrației publice locale se aplică numai în raza lor de competență teritorială.

Legislație conexă: ♦ L. nr. 84/1992 privind regimul zonelor libere; ♦ L. nr. 315/2004 privind dezvoltarea regională în România.

Art. 8. Extraterritorialitatea legii civile. În cazul raporturilor juridice cu elemente de extraterritorialitate, determinarea legii civile aplicabile se face ținându-se seama de normele de drept internațional privat cuprinse în cartea a VII-a din prezentul cod.

CAPITOLUL III Interpretarea și efectele legii civile

Art. 9. Interpretarea legii. (1) Cel care a adoptat norma civilă este competent să facă și interpretarea ei oficială.

(2) Norma interpretativă produce efecte numai pentru viitor.

(3) Interpretarea legii de către instanță se face numai în scopul aplicării ei în cazul dedus judecății.

Legislație conexă: art.69 – interpretarea legală, din L. nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru eleborarea actelor normative.

Art. 10. Interzicerea analogiei. Legile care derogă de la o dispoziție generală, care restrâng exercițiul unor drepturi civile sau care prevăd sancțiuni civile se aplică numai în cazurile expres și limitativ prevăzute de lege.

Art. 11. Respectarea ordinii publice și a bunelor moravuri. Nu se poate deroga prin convenții sau acte juridice unilateral de la legile care interesează ordinea publică sau de la bunele moravuri. [Regl. ant.: C. civ. 1864 – art. 5]

Art. 12. Libertatea de a dispune. (1) Oricine poate dispune liber de bunurile sale, dacă legea nu prevede în mod expres altfel.

(2) Nimeni nu poate dispune cu titlu gratuit, dacă este insolvabil.

Art. 13. Renunțarea la drept. Renunțarea la un drept nu se prezumă.

Legislație conexă: ♦ art. 408 CPC ♦ art. 38 din L. nr. 53/2003 (Codul muncii).

Art. 14. Buna-credință. (1) Orică persoană fizică sau persoană juridică trebuie să își exerce drepturile și să își execute obligațiile civile cu bună-credință, în acord cu ordinea publică și bunele moravuri.

(2) Buna-credință se prezumă până la proba contrară. [Regl. ant.: C. civ. 1864 – art. 970 și art. 1899]

Legislație conexă: ♦ art. 12 CPC; ♦ art. 57 C. Rom.

Art. 15. Abuzul de drept. Niciun drept nu poate fi exercitat în scopul de a vătăma sau păgubi pe altul ori într-un mod excesiv și ne-rezonabil, contrar bunei-credințe. [Regl. ant.: D. nr. 31/1954 – art. 3]

Legislație conexă: ♦ art. 12 alin. (2) CPC; ♦ art. 17 CEDO; ♦ art. 54 CDFUE.

Art. 16. Vinovăția. (1) Dacă prin lege nu se prevede altfel, persoana răspunde numai pentru faptele sale săvârșite cu intenție sau din culpă.

(2) Fapta este săvârșită cu intenție când autorul prevede rezultatul faptei sale și fie urmărește producerea lui prin intermediul faptei, fie, deși nu îl urmărește, acceptă posibilitatea producerei acestui rezultat.

(3) Fapta este săvârșită din culpă când autorul fie prevede rezultatul faptei sale, dar nu îl acceptă, socotind fără temei că nu se va produce, fie nu prevede rezultatul faptei, deși trebuia să îl prevadă. Culpa este gravă atunci când autorul a acționat cu o neglijență sau imprudență pe care nici persoana cea mai lipsită de dibăcie nu ar fi manifestat-o față de propriile interese.

(4) Atunci când legea condiționează efectele juridice ale unei fapte de săvârșirea sa din culpă, condiția este îndeplinită și dacă fapta a fost săvârșită cu intenție.

Legislație conexă: art. 16 CP.

Art. 17. Eroarea comună și invincibilă. (1) Nimeni nu poate transmite sau constituji mai multe drepturi decât are el însuși.

(2) Cu toate acestea, când cineva, împărtășind o credință comună și invincibilă, a considerat că o persoană are un anumit drept sau o anumită calitate juridică, instanța judecătoarească, ținând seama de împrejurări, va putea hotărî că actul încheiat în această stare va produce, față de cel aflat în eroare, aceleași efecte ca și când ar fi valabil, afară de cazul în care desființarea lui nu i-ar cauza niciun prejudiciu.

(3) Eroarea comună și invincibilă nu se prezumă.

(4) Dispozițiile prezentului articol nu sunt aplicabile în materie de carte funciară și nici în alte materii în care legea reglementează un sistem de publicitate.

CAPITOLUL IV

Publicitatea drepturilor, a actelor și a faptelelor juridice

► **Legea de aplicare:** Art. 8¹. Existența unui litigiu sau înscrirerea lui în registrele publice prevăzute de lege nu împiedică efectuarea formalităților de publicitate.

Art. 18. Obiectul publicității și modalitățile de realizare. (1) Drepturile, actele și faptele privitoare la starea și capacitatea persoanelor, cele în legătură cu bunurile care aparțin acestora, precum și orice alte raporturi juridice sunt supuse publicității în cazurile expres prevăzute de lege.

(2) Publicitatea se realizează prin carte funciară, Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare, denumită în cuprinsul prezentului cod și **arhivă**, prin registrul comerțului, precum și prin alte forme de publicitate prevăzute de lege.

Legislație conexă: ♦ L. nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă; ♦ art. 21 alin. (2) din L. nr. 7/1996.

Art. 19. Condițiile de publicitate. (1) Procedura și condițiile de publicitate se stabilesc prin lege.

(2) Îndeplinirea formalității de publicitate poate fi cerută de orice persoană, chiar dacă este lipsită de capacitatea de exercițiu.

(3) Orică renunțare sau restrângere a dreptului de a îndeplini o formalitate de publicitate, precum și orice clauză penală sau altă sanctiune stipulată pentru a împiedica exercitarea acestui drept sunt considerate nescrise.

(4) Nimeni nu poate invoca faptul că nu a cunoscut dreptul, actul sau faptul supus publicității, dacă formalitatea de publicitate a fost legal îndeplinită.

Legislație conexă: ♦ L. nr. 119/1996 cu privire la actele de stare civilă; ♦ art. 21 alin. (2) din L. nr. 7/1996; ♦ art. 4 alin. (1) din L. nr. 297/2018 privind Registrul Național de Publicitate Mobiliară și pentru abrogarea O.G. nr. 89/2000 privind unele măsuri pentru autorizarea operatorilor și efectuarea înscrerilor în AEGRM.

Art. 20. Efectele publicității. (1) Publicitatea asigură opozabilitatea dreptului, actului, faptului, precum și a oricărui alt raport juridic supus publicității, stabilește rangul acestora și, dacă legea prevede în mod expres, condiționează constituirea sau efectele lor juridice.

(2) Între părți sau succesorii lor, universali ori cu titlu universal, după caz, drepturile, actele sau faptele juridice, precum și orice alte raporturi juridice produc efecte depline, chiar dacă nu au fost îndeplinite formalitățile de publicitate, afară de cazul în care prin lege se dispune altfel.

(3) Publicitatea nu validează dreptul, actul sau faptul supus ori admis la publicitate. Cu toate acestea, în cazurile și condițiile expres prevăzute de lege, ea poate produce efecte achizitive în favoarea terților dobânditori de bună-credință.

(4) Publicitatea nu întrerupe cursul prescripției extinctive, afară de cazul în care prin lege se dispune altfel.

Art. 21. Prezumțiile. (1) Dacă un drept, act sau fapt a fost înscris într-un registru public, se prezumă că el există, cât timp nu a fost radiat sau modificat în condițiile legii.

(2) În cazul în care un drept, act sau fapt a fost radiat, se prezumă că el nu există.

Art. 22. Lipsa publicității. Sancțiuni.

(1) Dacă formalitatea de publicitate nu a fost realizată, iar aceasta nu era prevăzută de lege cu caracter constitutiv, drepturile, actele, faptele sau alte raporturi juridice supuse publicității sunt inopozabile terților, afară de cazul în care se dovedește că aceștia le-au cunoscut pe altă cale.

(2) Atunci când legea prevede că simpla cunoaștere de fapt nu supunește lipsa de publicitate, absența acesteia poate fi invocată de orice persoană interesată, inclusiv de terțul care a cunoscut, pe altă cale, dreptul, actul, faptul sau raportul juridic supus publicității.

(3) În toate cazurile însă, simpla cunoaștere a dreptului, actului, faptului sau raportului juridic nu supunește lipsa de publicitate față de alte persoane decât terțul care, în fapt, le-a cunoscut.

Art. 23. Concursul dintre formele de publicitate. Dacă un drept, act, fapt sau orice raport juridic este supus în același timp unor formalități de publicitate diferite, neefectuarea unei cerințe de publicitate nu este acoperită de îndeplinirea alteia.

Art. 24. Consultarea registrelor publice. Orice persoană, chiar fără a justifica un interes, poate, în condițiile legii, să consulte registrele publice privitoare la un drept, act, fapt sau o anumită situație juridică și să obțină extrase sau copii certificate de pe acestea. [Regl. ant.: L. nr. 7/1996 – art. 41]

CARTEA I

Despre persoane^[1]

TITLUL I

Dispoziții generale

Art. 25. Subiectele de drept civil. (1) Subiectele de drept civil sunt persoanele fizice și persoanele juridice.

(2) Persoana fizică este omul, privit individual, ca titular de drepturi și de obligații civile.

(3) Persoana juridică este orice formă de organizare care, întrunind condițiile cerute de lege, este titulară de drepturi și de obligații civile.

Art. 26. Recunoașterea drepturilor și libertăților civile. Drepturile și libertățile civile ale persoanelor fizice, precum și drepturile și libertățile civile ale persoanelor juridice sunt ocrotite și garantate de lege.

Art. 27. Cetățenii străini și apatrizii. (1) Cetățenii străini și apatrizii sunt asimilați, în condițiile legii, cu cetățenii români, în ceea ce privește drepturile și libertățile lor civile.

(2) Asimilarea se aplică în mod corespunzător și persoanelor juridice străine.

Legislație conexă: ♦ art. 18 C. Rom.; ♦ O.U.G. nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.

Art. 28. Capacitatea civilă. (1) Capacitatea civilă este recunoscută tuturor persoanelor.

(2) Orice persoană are capacitate de folosință și, cu excepția cazurilor prevăzute de lege, capacitate de exercițiu. [Regl. ant.: D. nr. 31/1954 – art. 4 și art. 5]

Art. 29. Limitele capacității civile. (1) Nimeni nu poate fi îngrădit în capacitatea de folosință sau lipsit, în tot sau în parte, de capacitatea de exercițiu, decât în cazurile și condițiile expres prevăzute de lege.

(2) Nimeni nu poate renunța, în tot sau în parte, la capacitatea de folosință sau la capacitatea de exercițiu. [Regl. ant.: D. nr. 31/1954 – art. 6]

Art. 30. Egalitatea în fața legii civile. Rasa, culoarea, naționalitatea, originea etnică, limba, religia, vîrstă, sexul sau orientarea sexuală, opinia, convingerile personale, apartenența politică, sindicală, la o categorie socială ori la o categorie defavorizată, averea, originea socială, gradul de cultură, precum și orice altă

situație similară nu au nicio influență asupra capacitatei civile. [Regl. ant.: D. nr. 31/1954 – art. 4]

Legislație conexă: ♦ art. 1 și art. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului; ♦ art. 16 C. Rom.; ♦ art. 14 CEDO; ♦ O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.

Art. 31. Patrimoniul. Mase patrimoniale și patrimoniul de afectație. (1) Orice persoană fizică sau persoană juridică este titulară a unui patrimoniu care include toate drepturile și datorii ce pot fi evaluate în bani și aparțin acesteia.

(2) Acesta poate face obiectul unei diviziuni sau unei afectații numai în cazurile și condițiile prevăzute de lege.

(3) Patrimoniile de afectație sunt masele patrimoniale fiduciare, constituite potrivit dispozițiilor titlului IV al cărții a III-a, cele afectate exercitării unei profesii autorizate, precum și alte patrimoni determinate potrivit legii.

Art. 32. Transferul intrapatrimonial. (1) În caz de diviziune sau afectație, transferul drepturilor și obligațiilor dintr-o masă patrimonială în alta, în cadrul același patrimoniu, se face cu respectarea condițiilor prevăzute de lege și fără a prejudicia drepturile creditorilor asupra fiecărei mase patrimoniale.

(2) În toate cazurile prevăzute la alin. (1), transferul drepturilor și obligațiilor dintr-o masă patrimonială în alta nu constituie o înstrăinare.

Art. 33. Patrimoniul profesional individual. (1) Constituirea masei patrimoniale afectate exercitării în mod individual a unei profesii autorizate se stabilește prin actul încheiat de titular, cu respectarea condițiilor de formă și de publicitate prevăzute de lege.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și în cazul măririi sau micșorării patrimoniului profesional individual.

(3) Lichidarea patrimoniului profesional individual se face în conformitate cu dispozițiile art. 1.941 - 1.948, dacă prin lege nu se dispune altfel.

^[1] Dispozițiile tranzitorii și de punere în aplicare a cărții I sunt cuprinse în art. 13 - 19 din L. nr. 71/2011.

CAPITOLUL I

Capacitatea civilă a persoanei fizice

SECTIUNEA I

Capacitatea de folosință

Art. 34. Noțiune. Capacitatea de folosință este aptitudinea persoanei de a avea drepturi și obligații civile. [Regl. ant.: D. nr. 31/1954 – art. 5]

Art. 35. Durata capacitații de folosință. Capacitatea de folosință începe la nașterea persoanei și încetează odată cu moartea acestia. [Regl. ant.: D. nr. 31/1954 – art. 7]

Art. 36. Drepturile copilului conceput. Drepturile copilului sunt recunoscute de la concepțione, însă numai dacă el se naște viu. Dispozițiile art. 412 referitoare la timpul legal al concepției sunt aplicabile. [Regl. ant.: D. nr. 31/1954 – art. 7]

Legislație conexă: L. nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului.

SECTIUNEA A 2-A

Capacitatea de exercițiu

Art. 37. Noțiune. Capacitatea de exercițiu este aptitudinea persoanei de a încheia singură acte juridice civile. [Regl. ant.: D. nr. 31/1954 – art. 5]

Art. 38. Începutul capacitații de exercițiu. (1) Capacitatea de exercițiu deplină începe la data când persoana devine majoră.

(2) Persoana devine majoră la împlinirea vîrstei de 18 ani. [Regl. ant.: D. nr. 31/1954 – art. 8]

Art. 39. Situația minorului căsătorit. (1) Minorul dobândește, prin căsătorie, capacitatea deplină de exercițiu.

(2) În cazul în care căsătoria este anulată, minorul care a fost de bună-credință la încheierea căsătoriei păstrează capacitatea deplină de exercițiu. [Regl. ant.: D. nr. 31/1954 – art. 8]

Art. 40. Capacitatea de exercițiu anticipată. Pentru motive temeinice, instanța de tutelă poate recunoaște minorului care a împlinit vîrsta de 16 ani capacitatea deplină de exercițiu. În acest scop, vor fi consultați și părinții sau tutorele minorului, luându-se, când este cazul, și avizul consiliului de familie.

Art. 41. Capacitatea de exercițiu restrânsă. (1) Minorul care a împlinit vîrsta de 14 ani are capacitatea de exercițiu restrânsă.

(2) Actele juridice ale minorului cu capacitate de exercițiu restrânsă se încheie de către acesta, cu încuviințarea părinților sau, după caz, a tutorelui, iar în cazurile prevăzute de lege, și cu autorizarea instanței de tutelă. Încuviințarea sau autorizarea poate fi dată, cel mai târziu, în momentul încheierii actului.

(3) Cu toate acestea, minorul cu capacitate de exercițiu restrânsă poate face singur acte de conservare, acte de administrare care nu îl prejudiciază, precum și acte de dispoziție de mică valoare, cu caracter curent și care se execută la data încheierii lor. [Regl. ant.: D. nr. 31/1954 – art. 9]

Art. 42. Regimul unor acte ale minorului. (1) Minorul poate să încheie acte juridice privind munca, îndeletnicirile artistice sau sportive ori referitoare la profesia sa, cu încuviințarea părinților sau a tutorelui, precum și cu respectarea dispozițiilor legii speciale, dacă este cazul.

(2) În acest caz, minorul exercită singur drepturile și execută tot astfel obligațiile izvorâte din aceste acte și poate dispune singur de veniturile dobândite. [Regl. ant.: D. nr. 31/1954 – art. 10]

Legislație conexă: ♦ art. 13 din L. nr. 53/2003 (Codul muncii); ♦ H.G. nr. 75/2015 privind reglementarea prestării de către copii de activități remunerate în domeniile cultural, artistic, sportiv, publicitar și de modeling.

Art. 43. Lipsa capacitații de exercițiu.

(1) În afara altor cazuri prevăzute de lege, nu au capacitate de exercițiu:

- minorul care nu a împlinit vîrsta de 14 ani;
- interzisul judecătoresc.

(2) Pentru cei care nu au capacitate de exercițiu, actele juridice se încheie, în numele acestora, de reprezentanții lor legali, în condițiile prevăzute de lege. Dispozițiile art. 42 alin. (1) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(3) Cu toate acestea, persoana lipsită de capacitatea de exercițiu poate încheia singură actele anumite prevăzute de lege, actele de conservare, precum și actele de dispoziție de mică valoare, cu caracter curent și care se execută la momentul încheierii lor.

(4) Actele pe care minorul le poate încheia singur pot fi făcute și de reprezentantul său

legal, afară de cazul în care legea ar dispune altfel sau natura actului nu i-ar permite acest lucru. [Regl. ant.: D. nr. 31/1954 – art. 11]

Art. 44. Sanctiune. (1) Actele făcute de persoana lipsită de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă, altele decât cele prevăzute la art. 41 alin. (3) și la art. 43 alin. (3), precum și actele făcute de tutore fără autorizarea instanței de tutelă, atunci când această autorizare este cerută de lege, sunt anulabile, chiar fără dovedirea unui prejudiciu.

(2) Cel lipsit de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă poate invoca și singur, în apărare, anulabilitatea actului pentru incapacitatea sa rezultată din minoritate ori din punerea sub interdicție judecătorească.

Art. 45. Frauda comisă de incapabil. Simpla declarație că este capabil să contracteze, făcută de cel lipsit de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă, nu înlătură anulabilitatea actului. Dacă însă a folosit manopere dolosive, instanța, la cererea părtii induse în eroare, poate menține contractual atunci când apreciază că aceasta ar constitui o sanctiune civilă adecvată.

Art. 46. Regimul nulității. (1) Persoanele capabile de a contracta nu pot opune minorului sau celui pus sub interdicție judecătorească incapacitatea acestuia.

(2) Acțiunea în anulare poate fi exercitată de reprezentantul legal, de minorul care a împlinit vîrstă de 14 ani, precum și de ocrotitorul legal.

(3) Atunci când actul s-a încheiat fără autorizarea instanței de tutelă, necesară potrivit legii, aceasta va sesiza procurorul în vederea exercitării acțiunii în anulare.

Art. 47. Limitele obligației de restituire. Persoana lipsită de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă nu este obligată la restituire decât în limita folosului realizat. Dispozițiile art. 1.635 - 1.649 se aplică în mod corespunzător. [Regl. ant.: C. civ. 1864 – art. 1164]

Art. 48. Confirmarea actului anulabil. Minorul devenit major poate confirma actul făcut singur în timpul minorității, atunci când el trebuia să fie reprezentat sau asistat. După descărcarea tutorelui, el poate, de asemenea, să confirme actul făcut de tutorele său fără respectarea tuturor formalităților cerute pentru încheierea lui valabilă. În timpul minorității,

confirmarea actului anulabil se poate face numai în condițiile art. 1.263 și 1.264.

SECTIUNEA A 3-A

Declararea judecătorească a morții

Art. 49. Cazul general. (1) În cazul în care o persoană este dispărută și există indicii că a încetat din viață, aceasta poate fi declarată moartă prin hotărâre judecătorească, la cererea oricărei persoane interesate, dacă au trecut cel puțin 2 ani de la data primirii ultimelor informații sau indicii din care rezultă că era în viață.

(2) Dacă data primirii ultimelor informații sau indicii despre cel dispărut nu se poate stabili cu exactitate, termenul prevăzut în alin. (1) se socotește de la sfârșitul lunii în care s-au primit ultimele informații sau indicii, iar în cazul în care nu se poate stabili nici luna, de la sfârșitul anului calendaristic. [Regl. ant.: D. nr. 31/1954 – art. 16 și art. 17]

Art. 50. Cazuri speciale. (1) Cel dispărut în împrejurări deosebite, cum sunt inundațiile, cutremurul, catastrofa de cale ferată ori aeriană, naufragiul, în cursul unor fapte de război sau într-o altă împrejurare asemănătoare, ce îndreptățește a se presupune decesul, poate fi declarat mort, dacă au trecut cel puțin 6 luni de la data împrejurării în care a avut loc dispariția.

(2) Dacă ziua în care a intervenit împrejurarea când a avut loc dispariția nu poate fi stabilită, sunt aplicabile, în mod corespunzător, dispozițiile art. 49 alin. (2).

(3) Atunci când este sigur că decesul s-a produs, deși cadavrul nu poate fi găsit sau identificat, moartea poate fi declarată prin hotărâre judecătorească, fără a se aștepta împlinirea vreunui termen de la dispariție. [Regl. ant.: D. nr. 31/1954 – art. 16]

Art. 51. Procedura de declarare a morții. Soluționarea cererii de declarare a morții se face potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă.

Legislație conexă: Începând cu data de 15 februarie 2013 (intrarea în vigoare a Noului Cod de procedură civilă) procedura de declarare a morții este reglementată de art. 944-951 din CPC.

Până la data de 15 februarie 2013 au fost aplicabile art. 30-43 din D. nr. 32/1954 pentru punerea în aplicare a Codului familiei și a Decretului privitor la persoanele fizice și persoanele juridice privitoare la cererile de punere sub interdicție, de declarare a dispariției și de declarare a morții unei persoane, dispoziții în vigoare până la intrarea în vigoare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (a se vedea art. 230 lit. o) din L. nr. 71/2011).

Art. 52. Data presupusă a morții celui dispărut. (1) Cel declarat mort este socotit că a încetat din viață la data pe care hotărârea rămasă definitivă a stabilit-o ca fiind aceea a morții. Dacă hotărârea nu arată și ora morții, se socotește că cel declarat mort a încetat din viață în ultima oră a zilei stabilite ca fiind aceea a morții.

(2) În lipsa unor indicii îndestulătoare, se va stabili că cel declarat mort a încetat din viață în ultima oră a celei din urmă zile a termenului prevăzut de art. 49 sau 50, după caz.

(3) Instanța judecătorească poate rectifica data morții stabilită potrivit dispozițiilor alin. (1) și (2), dacă se dovedește că nu era posibil ca persoana declarată moartă să fi decedat la acea dată. În acest caz, data morții este cea stabilită prin hotărârea de rectificare. [Regl. ant.: D. nr. 31/1954 – art. 18]

Art. 53. Prezumție. Cel dispărut este socotit a fi în viață, dacă nu a intervenit o hotărâre declarativă de moarte rămasă definitivă. [Regl. ant.: D. nr. 31/1954 – art. 19]

Art. 54. Anularea hotărârii de declarare a morții. (1) Dacă cel declarat mort este în viață, se poate cere, oricând, anularea hotărârii prin care s-a declarat moartea.

(2) Cel care a fost declarat mort poate cere, după anularea hotărârii declarative de moarte, înapoierea bunurilor sale în natură, iar dacă aceasta nu este cu putință, restituirea lor prin echivalent. Cu toate acestea, dobânditorul cu titlu oneros nu este obligat să le înapoieze de către dacă, sub rezerva dispozițiilor în materie de carte funciară, se va face dovada că la data dobândirii știa ori trebuia să știe că persoana declarată moartă este în viață. [Regl. ant.: D. nr. 31/1954 – art. 20]

Art. 55. Descoperirea certificatului de deces. Orice persoană interesată poate cere oricând anularea hotărârii declarative de moarte, în cazul în care se descoperă certificatul de deces al celui declarat mort.

Art. 56. Plata făcută moștenitorilor aparenti. Plata făcută moștenitorilor legali sau legatariilor unei persoane, care reappele ulterior hotărârii declarative de moarte, este valabilă și liberatorie, dacă a fost făcută înainte de rădierea din registrul de stare civilă a mențiunii privitoare la deces, cu excepția cazului în care cel care a făcut plata a cunoscut faptul că persoana declarată moartă este în viață.

Art. 57. Drepturile moștenitorului aparent. Moștenitorul aparent care află că persoana care a fost declarată decedată prin hotărâre judecătorească este în viață păstrează posesia bunurilor și dobândește fructele acestora, cât timp cel reapărut nu solicită restituirea lor.

CAPITOLUL II

Respectul datorat ființei umane și drepturilor ei inerente

SECȚIUNEA I

Dispoziții comune

Art. 58. Drepturi ale personalității. (1) Orice persoană are dreptul la viață, la sănătate, la integritate fizică și psihică, la demnitate, la propria imagine, la respectarea vieții private, precum și alte asemenea drepturi recunoscute de lege.

(2) Aceste drepturi nu sunt transmisibile.

► **Legea de aplicare:** Art. 13. (1) Drepturile personalității sunt supuse legii în vigoare la data exercitării lor.

(2) Orice atingere adusă drepturilor personalității este supusă legii în vigoare la data săvârșirii acesteia.

Legislație conexă: ♦ art. 22, art. 26 și art. 30 C. Rom.; ♦ Convenția pentru protecția drepturilor omului și libertăților fundamentale, Roma, 1950, ratificată prin L. nr. 30/1994; ♦ Declarația Universală a Drepturilor Omului, proclamată de Adunarea Generală a Națiunilor Unite la 10 decembrie 1948; ♦ Carta socială europeană din 18 octombrie 1962; ♦ Pactul internațional privind drepturile civile și politice și Pactul internațional privind drepturile economice, sociale și culturale din 16 decembrie 1966; ♦ Convenția referitoare la protecția persoanelor în privința tratamentului automatizat al datelor cu caracter personal din 28 ianuarie 1981; ♦ Convenția pentru protecția drepturilor omului și demnității ființei umane privitoare la aplicarea biologiei și medicinei („Convenția asupra drepturilor omului și biomedicinei”), adoptată la 4 aprilie 1997 la Oviedo (Spania), ratificată de România prin L. nr. 17/2001 privind ratificarea Convenției europene pentru protecția drepturilor omului și a demnității ființei umane față de aplicațiile biologice și medicinale, Convenția privind drepturile omului și biomedicina, semnată la Oviedo la 4 aprilie 1997, și a Protocolului adițional la Convenția europeană pentru protecția drepturilor omului și a demnității ființei umane față de aplicațiile biologice și medicinale, referitor la interzicerea clonării ființelor umane, semnat la Paris la 12 ianuarie 1998.

Art. 59. Atributele de identificare. Orice persoană are dreptul la nume, la domiciliu, la reședință, precum și la o stare civilă, dobândite în condițiile legii.

Legislație conexă: ♦ L. nr 119/1996 cu privire la actele de stare civilă; ♦ O.U.G. nr. 97/2005 privind evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români.

**Art. 60. Dreptul de a dispune de sine în-
suși.** Persoana fizică are dreptul să dispună de sine însăși, dacă nu încalcă drepturile și libertă-
țile altora, ordinea publică sau bunele moravuri.

Legislație conexă: art. 26 alin. (2) C. Rom.

SECTIUNEA A 2-A

Drepturile la viață, la sănătate și la integritate ale persoanei fizice

**Art. 61. Garantarea drepturilor inerente
ființei umane.** (1) Viața, sănătatea și integri-
tatea fizică și psihică a oricărui persoană sunt
garantate și ocrotite în mod egal de lege.

(2) Interesul și binele ființei umane trebuie
să primeze asupra interesului unic al societății
sau al științei.

Legislație conexă: art. 22 alin. (1) C. Rom.

Art. 62. Interzicerea practicii eugenice.
(1) Nimeni nu poate aduce atingere speciei
umane.

(2) Este interzisă orice practică eugenică
prin care se tinde la organizarea selecției per-
soanelor.

Legislație conexă: art. 3 CDFUE.

**Art. 63. Intervențiile asupra caracterelor
genetice.** (1) Sunt interzise orice intervenții
medicale asupra caracterelor genetice având
drept scop modificarea descendenței perso-
anei, cu excepția celor care privesc prevenirea
și tratamentul maladiilor genetice.

(2) Este interzisă orice intervenție având
drept scop crearea unei ființe umane genetic
identice unei alte ființe umane vii sau moarte,
precum și crearea de embrioni umani în sco-
puri de cercetare.

(3) Utilizarea tehniciilor de reproducere umană
asistată medical nu este admisă pentru alegerea
sexului viitorului copil decât în scopul evitării unei
boli ereditare grave legate de sexul acestuia.

Legislație conexă: art. 3 CDFUE.

Art. 64. Inviolabilitatea corpului uman.
(1) Corpul uman este inviolabil.

(2) Orice persoană are dreptul la integritatea
sa fizică și psihică. Nu se poate aduce atingere
integrității ființei umane decât în cazurile și în
condițiile expres și limitativ prevăzute de lege.

**Art. 65. Examenul caracteristicilor geneti-
ce.** (1) Examenul caracteristicilor genetice ale
unei persoane nu poate fi întreprins decât în
scopuri medicale sau de cercetare științifică,
efectuate în condițiile legii.

(2) Identificarea unei persoane pe baza am-
prentelor sale genetice nu poate fi efectuată
decât în cadrul unei proceduri judiciare civile
sau penale, după caz, sau în scopuri medicale
ori de cercetare științifică, efectuate în condi-
țile legii.

**Art. 66. Interzicerea unor acte patrimonia-
le.** Orice acte care au ca obiect conferirea unei
valori patrimoniale corpului uman, elementelor
sau produselor sale sunt lovite de nulitate ab-
solută, cu excepția cazurilor expres prevăzute
de lege.

Legislație conexă: ♦ art. 3 CDFUE; ♦ Titlul VI din
L. nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănă-
tății.

**Art. 67. Intervențiile medicale asupra unei
persoane.** Nicio persoană nu poate fi supusă
experiențelor, testelor, prelevărilor, tratamente-
lor sau altor intervenții în scop terapeutic ori în
scop de cercetare științifică decât în cazurile și
în condițiile expres și limitativ prevăzute de lege.

**Art. 68. Prelevarea și transplantul de la
persoanele în viață.** (1) Prelevarea și trans-
plantul de organe, ţesuturi și celule de origine
umană de la donatorii în viață se fac exclusiv în
cazurile și condițiile prevăzute de lege, cu acordul
scris, liber, prealabil și expres al acestora și
numai după ce au fost informați, în prealabil,
asupra riscurilor intervenției. În toate cazurile,
donatorul poate reveni asupra consumămantului
dat, până în momentul prelevării.

(2) Se interzice prelevarea de organe, ţes-
uturi și celule de origine umană de la minori,
precum și de la persoanele aflate în viață, lipsi-
site de discernământ din cauza unui handicap
mpiritual, unei tulburări mentale grave sau dintr-un
alt motiv similar, în afara cazurilor expres prevă-
zute de lege.

Legislație conexă: Titlul VI din L. nr. 95/2006 pri-
vind reforma în domeniul sănătății.

Art. 69. Sesizarea instanței judecătoarești.
La cererea persoanei interesate, instanța poa-
te lăua toate măsurile necesare pentru a împiedica sau a face să înceteze orice atingere
ilicită adusă integrității corpului uman, precum
și pentru a dispune repararea, în condițiile